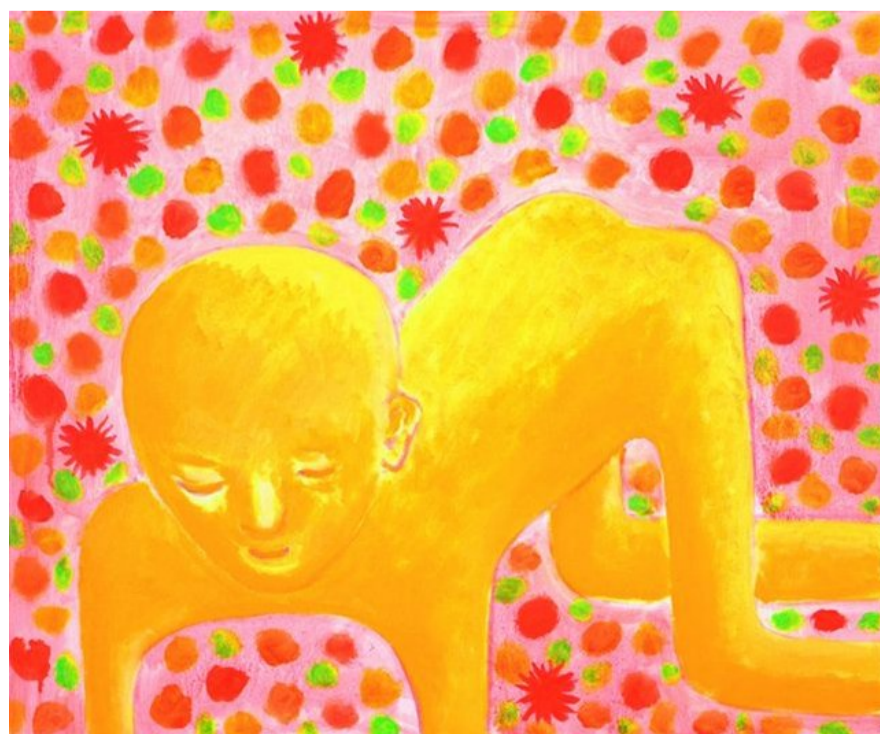
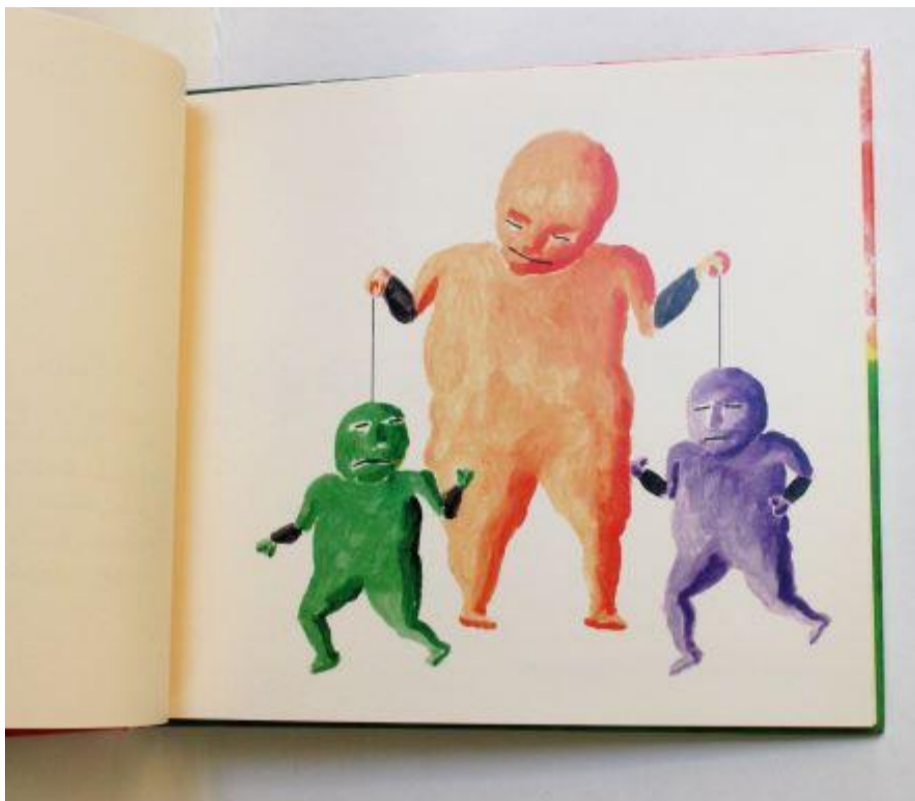

PIŽDUCHOVÉ

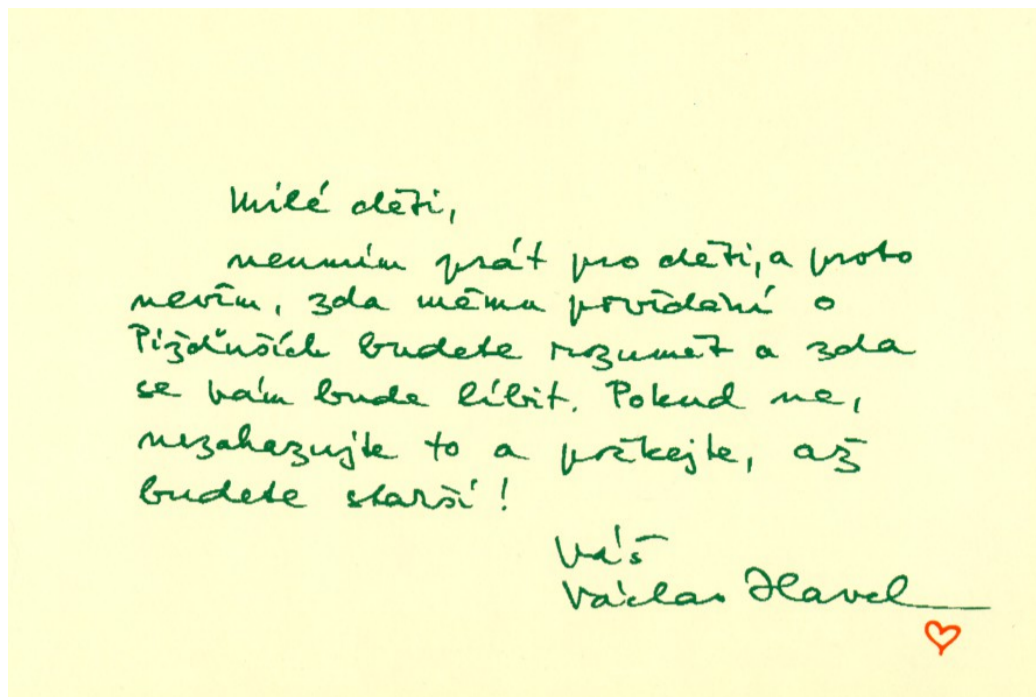
POHÁDKA TELEFON OD PANA VÁCLAVA HAVLA JE V KAŽDÉ DOBĚ STÁLE AKTUÁLNÍ. NAJDETE JÍ V KNÍŽCE PIŽDUCHOVÉ, KTEROU ILUSTROVAL MALÍŘ, GRAFIK A SOCHAŘ JIŘÍ SOBKO.

JIŘÍ SOBKO VYSTUDOVAL VÝTVARNOU ŠKOLU VÁCLAVA HOLARA A AKADEMII VÝTVARNÝCH UMĚNÍ V PRAZE. BYL PROFESOREM NA PRAŽSKÉ AVU. UČIL STUDENTY, ABY VYDRŽELI A NIKDY SE NENECHALI ODRADIT, ŘÍKAL "PODLE MNE JE KANTOR NAVIGÁTOR, KTERÝ POMÁHÁ STUDENTOVI NAJÍT SÁM SEBE."

PŘEČTI SI POHÁDKU A KDYŽ SE TI BUDE LÍBIT ZKUS PIŽDUCHA NAKRESLIT.MOHL BY TO BÝT TŘEBA NÁMĚT NA KOMIKS.PŘEJI HEZKOU ZÁBAVU ZUZANA

Václav Havel: Pižďuchové

Telefon

Když potřebuje pižďuch vědět, co má dělat, vezme telefon a zavolá vyššího pižďucha a ten mu to řekne. Když pižďuch potřebuje, aby někdo udělal to, co vyšší pižďuch řekl, že má udělat, vezme telefon a zavolá nižšího pižďucha a řekne mu, že to má udělat. Když potřebuje pižďuch někomu pomoci, například, když chce, aby jeho neteř, která neumí říkat hlásky B, D, F, G, H, M, N, R, S a Z, udělali učitelkou mluvení, vezme telefon a zavolá jinému pižďuchovi, který rozhoduje o tom, kdo bude učit mluvení, a ten to zařídí. Když potřebuje pižďuch naopak někomu ublížit, třeba když chce, aby zakázali učit mluvení někomu, kdo sice umí říkat správně všechny hlásky, ale říká věci, které si má nechat pro sebe (jako například, že pižďuši jsou pižďuši), vezme telefon a zavolá jinému pižďuchovi, který rozhoduje o tom, komu zakážou učit mluvení, a ten to zařídí. Když pižďuch potřebuje ozdobnou kliku, zavolá pižďuchovi, který má něco společného s ozdobnými klikami; když potřebuje vagón lízátek, zavolá pižďuchovi, který má něco společného s vagóny lízátek; když chce jet na týden do hor, zavolá pižďuchovi, který má dozor nad horami. Telefonem pižďuch všechno řídí a telefonem je sám řízen, telefonem radí a telefonem přijímá rady, telefonem pomáhá jiným pižďuchům a telefonem pomáhají jiní pižďuchové jemu.

Zkrátka a dobře: ze všeho nejdůležitější je pro pižďucha telefon, bez telefonu se pižďuch neobejde, na telefonu spočívá celý pižďuchův život. Možná, že si řeknete: takový pižďuch se má, ve všem se může spolehnout na svůj telefon, to bychom taky chtěly! Já vám ale, milé děti, přesto neradím, abyste – až budete velké – spoléhaly jako pižďuch jen na telefon: telefon se totiž může porouchat, dělá třeba, že zvoní, ale ve skutečnosti nezvoní, anebo zvoní, ale někde jinde, než má, anebo zvoní, ale nikdo ho nebere, anebo zvoní, někdo ho bere, ale vůbec neslyší, co mu říkáte, anebo nezvoní, ale přesto ho někdo bere a tak dál a tak podobně. No a kdo si zvykl ve všem spoléhat jen na telefon, je potom moc nešťastný, když se mu ten jeho telefon porouchá a on už nemůže ani někomu zavolat, že se mu porouchal telefon, je moc nešťastný, protože už dávno zapomněl, jak se věci vyřizují bez telefonu, je prostě v koncích a splaskne jako bublina. A vy přece nechcete splasknout jako bublina kvůli blbému telefonu, anebo jo? A vůbec, co bych vám radil, vždyť vy si stejně budete dělat, co budete chtít...

(Havel, Václav: *Pižďuchové. Meander, Praha 2003, s. 17–18*)